

Meditasjon i Lørenskog kirke 6. april 2012

Langfredag

Kapellan Elisabeth Lund

Hun hadde aldri trodd det var sånn det skulle gå.

At hun skulle bli nødt til å se sin egen sønn dø.

Når hun tenkte på det nå, skjønnte hun at hun måtte ha vært i sjokk.

Hun var det vel fortsatt.

Grusomme bilder kjempet om plass på netthinnen.

Hun hadde ikke sovet.

Hvordan skulle hun noen gang få sove igjen.

Finne ro.

Kroppen til Jesus lå nå kald i en grav.

Det var umulig. Ufattelig.

Innimellom bildene av pisker som slo og sønnen hennes som hang blødende på et kors, dukket det opp gamle minner.

Bilder av en liten gutt som kom springende og ropte på mamma. En gutt som alle så at det var noe spesielt med. Det strålte varme fra ham.

Den lille gutten som ble født den mørke natten. Hun kan nesten kjenne lukten av dyrene som var der i stallen og så på.

Så lykkelig hun var. Og så redd.

Hun måtte legge ham i en krybbe. Den lille kroppen. Sånn ble hans møte med denne jorda.

Og nå hadde slutten kommet, på et kors. Som en forbryter.

Hun ville skrike, men det var ikke nok pust.

Det hadde skjedd så mye i livet hennes siden Jesus ble født.

Han var ikke bare en sønn for henne. Etter hvert hadde hun skjont at hun var sin egen sønns disippel. Han hadde lært henne så mye om Gud, og hun hadde følt seg så sikker på at han var Messias.

Betydde det som hadde skjedd at han ikke var det?

Hun visste ikke. Hun visste ingenting nå.

Hun kjenner en arm rundt skulderen. Det er Johannes.

Hun har Johannes. Hun kan ikke holde igjen gråten lenger.

Tenk at Jesus hadde tenkt på framtiden hennes mens han hang på korset. Han hadde gitt henne en ny sønn. En som kunne ta seg av henne, en hun kunne støtte seg på.

Selv om alt var svart klarte hun ikke å slippe tanken på at det var noe helt spesielt med Jesus.

Kunne det finnes håp?